

LBRIS

We know
books

IVAN ANDRUSIAK

INCREDIBILELE
AVENTURI
ALE LUI
ANDREI

Traducere din limba ucraineană:
Aliona Bivolaru

București, 2025

Proiect nr. 101128394

Cofinanțat de Uniunea Europeană. Punctele de vedere și opiniile exprimate aparțin însă exclusiv autorului (autorilor) și nu reflectă neapărat punctele de vedere și opiniile Uniunii Europene sau ale Agenției Executive Europene pentru Educație și Cultură (EACEA). Nici Uniunea Europeană și nici EACEA nu pot fi considerate răspunzătoare pentru acestea.

Aliona Bivolaru este vorbitoare nativă de limba ucraineană și are o experiență de 20 de ani în traduceri literare. Din anul 2004 este licențiată a Facultății de Limbi și Literaturi Străine din cadrul Universității București, din anul 2005 este absolventă a masterului de Filologie Slavă, iar din anul 2009 deține titlul de Doctor în Filologie, cu teza de doctorat intitulată „Tendențe în limba ucraineană actuală”. Din anul 2007 predă limba ucraineană și deține funcția de Lector la Facultatea de Limbi și Literaturi Străine din cadrul Universității București.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ANDRUSIAK, IVAN

Incredibilele aventuri ale lui Andrei / Ivan Andrusiak ;

trad. din lb. ucraineană: Aliona Bivolaru, - București :

Didactica Publishing House, 2025

ISBN 978-606-048-848-4

I. Bivolaru, Aliona (trad.)

821.161.2

Titlul original: **Усі пригоди Бурундука : повісті та оповідання**

© Vivat Publishing Limited 2021

© Text by Ivan Andrusiak and illustrations by © Natalka Haida

Original Title: Усі пригоди Бурундука

This edition is published by agreement with Vivat Publishing Limited and in cooperation with Ilustrata Agency.

© 2025 Didactica Publishing House

Toate drepturile rezervate pentru versiunea în limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi reprodusă sau stocată fără acordul editurii.

Editor: Florentina Ion

Traducere din limba ucraineană: Aliona Bivolaru

Redactor: Celina Iordache

Corector: Gabriela Ilincioiu

DTP: Cristina Dumitrescu

Didactica Publishing House

Bdul Splaiul Unirii nr. 16, Clădirea Muntenia Business Center,
etaj 5, 506, Sector 4, București

Comenzi și informații:

telefon: +40 21 410.88.14; +40 21 410.88.10

e-mail: office@edituradph.ro

www.edituradph.ro

CUPRINS

POVEȘTEA ÎNTÂI. OPT ZILE DIN VIAȚA LUI ANDREI	5
CAPITOLUL 1, în care marcarea unui gol se dovedește	
<i>a nu fi atât de ușoară pe cât ar fi părut</i>	7
CAPITOLUL 2, în care găesc un ou, și nu unul simplu, și nu de aur,	
<i>ci mult mai interesant</i>	15
CAPITOLUL 3, în care îți vine în minte o idee salvatoare și se ia o decizie dificilă ..	25
CAPITOLUL 4, în care începe încercarea, dar se termină în hohote de râs	33
CAPITOLUL 5, în care trec un examen de tăcere în limba engleză	43
CAPITOLUL 6, în care tensiunea crește, iar Olivia Coman este excesiv de vigilentă ..	49
CAPITOLUL 7, în care toată lumea își pierde cumpătul	57
CAPITOLUL 8, în care nu am marcat nici măcar un gol	67
POVEȘTEA A DOUA. MOȘTENIREA	71
POVEȘTEA A TREIA. ALCHIMISTUL	95
POVEȘTEA A PATRA. ANDREI ÎNDRĂGOSTIT SAU PROBLEME DE FIZICĂ	107
CAPITOLUL 1	109
CAPITOLUL 2	116
CAPITOLUL 3	124
CAPITOLUL 4	130
CAPITOLUL 5	139
CAPITOLUL 6	144
CAPITOLUL 7	154
CAPITOLUL 8	159
CAPITOLUL 9	169
CAPITOLUL 10	173

LBRIS

We know
books

POVESTEA ÎNTÂI
OPT ZILE DIN
VIAȚA LUI ANDREI

CAPITOLUL 1,

*în care marcarea unui gol se dovedește a nu
fi atât de ușoară pe cât ar fi părut*

Tot ce îți voi povesti trebuie să rămână secretul nostru. Și să-mi promiți – nu, chiar te rog să îmi promiți de la bun început – că va rămâne totul între noi doi și că nu vei râde prea tare!

Ei, hai, poți să râzi cât vrei – eu, să mărturisesc acum adevărul gol-goluț, cu greu mă pot abține să nu râd –, dar să nu râzi de mine! Ei bine, cine ar fi fericit să râdă cineva de el? Nu există astfel de copii în clasa noastră. Și nu cred că vei găsi vreunul în toată școala.

Deci vezi că nici mie nu îmi place... Dar uneori, uneori, ei chiar râd de mine.

Și ca să spun adevărul, nu uneori, ci chiar des. De trei ori pe săptămână. De îndată ce începe educația fizică: „Marmotă” aici, „Marmotă” acolo. Ce fel de marmotă sunt eu? Eu sunt Dragomir! Andrei Dragomir! Oh!

Andrei, ca să nu fiu confundat cu tata. Pe tatăl meu îl cheamă Dan Andrei Dragomir, iar eu sunt Andrei. Convenabil, nu? Și frumos!

Iar toți ceilalți mă strigă în fel și chip.

Ei bine, ca să fiu sincer, eu sunt un tip bine făcut. Pufos, cum spune mama. Dar și tatăl meu este pufos – și ce dacă? Nimeni de la serviciu nu-i spune „Marmota”, toată lumea îi spune domnul Dan Andrei. Iar mie...

Nu, nu trebuie să-mi spună domnul Andrei! E prea devreme. Să termin școala și facultatea, și apoi să îmi zică așa. Deocamdată, Andrei ar fi de ajuns.

Ne-am înțeles? Ei bine, atunci să povestim mai departe.

...Acum, unde rămăsesem? Bineînțeles, la ora de educație fizică! Îți spun eu, la sport un exercițiu foarte dur este să te cațări pe frânghii. Alergatul mai treacă-meargă: chiar dacă aș fi ultimul, dar tot aș ajunge la finalul cursei. Cu săriturile în lungime e același lucru: sari în nisip, nu într-o baltă sau peste un râu cu crocodili. Dacă ar fi săritul peste un râu, poate că ar fi o problemă, dar la groapa de nisip pot supraviețui.

Dar frânghia aia de iută este peste puterile mele! Pot să fac o tracțiune sau două, dar cum să-mi strecur picioarele în jurul frânghiei este mai dificil pentru mine decât cele mai complicate calcule matematice!

Și apoi mai e „capra”. Nu cea cu coarne! E și mai rău – e ditamai căpriorul! Să sar peste acest aparat este o adevărată tortură pentru mine! Niciodată nu am reușit să o fac – pot doar să sar peste el cu genunchii, și atât. Apoi continui să mă târăsc pe partea cealaltă, iar ei nu fac decât să râdă...

Dar acea zi era vineri. Iar vinerea, sportul este ultima oră de curs. Imediat după algebră, la care aveam un test.

Și unul serios, vă spun eu! Ecuțiile liniare nu sunt o glumă. Uneori chiar și pe mine mă stresează, dar în rest, toți colegii intră în stare de „șoc și panică”!

De fapt, nu prea îmi plac algebra și geometria, prefer orele de limbă și literatură, dar dacă înțelegi ecuațiile liniare, vei ști că acestea nu ascund nimic teribil. Important este să stai jos, să gândești calm, să legi lucrurile – și pare că se rezolvă de la sine, iar uneori pot fi chiar interesante.

Dar interesante mi se par doar mie, toți colegii mei tremură în timpul pauzei. Unii răsfoiesc manualele, încercând să repete ceva în ultimul moment, alții notează de zor, iar cei care sunt mai practici stau în jurul elevilor eminenți, încercând să găsească o modalitate de a trișa. Gabriel s-a așezat în spatele meu.

— Auzi, îmi zise el, când scrii, să stai puțin lateral, astfel încât să pot să-ți văd caietul!

Acest sistem era bine pus la punct, trebuia doar să ai o vedere bună. Pentru că, dacă ar fi stat lângă mine, nu ar fi mers – profesoara de matematică dă variante de subiecte, astfel încât cei care stau în aceeași bancă au probleme diferite. Așa că nu poți trișa pur și simplu: trebuie să ai un ochi bun ca să vezi ce schemă de rezolvare folosește vecinul tău și să înlocuiești în problema ta. Și nici să stai în față nu este sigur – trebuie să te întorci pentru a te uita la caietul potrivit, iar profesoara „se prinde”. Ei bine, în spate este exact ce trebuie. Important este să nu acopăr caietul cu umerii.

Înainte să-i pot răspunde lui Gabriel, apăru la ușa clasei diriginta noastră.

— Copii, doamna Emilia Constantin este bolnavă, veți fi pe cont propriu la ora de educație fizică. Băieții pot să joace fotbal, iar fetele pot să sară coarda sau să joace șotron, după cum doriți. Doar să văd de la fereastră că toată lumea este pe teren!

Ce noutate! Și sportivii se pot îmbolnăvi...

Diriginta noastră, Irina Grigore, este o persoană respectabilă, foarte cumsecade. Lui Gabriel îi este cam frică de ea, dar mie nu îmi este deloc – deși ea pare destul de dură, nu face nimănui rău, decât dacă tu îți creezi singur probleme. Mie îmi este frică de Emilia Constantin, profesoara de sport, pentru că este campioană la înot și are umeri mai lați decât directorul. Este strictă, cu standarde de performanță, și mereu vrea să dăm probe.

Toată lumea, desigur, a strigat „ura”, dar cu jumătate de gură – trebuia să supraviețuim până la ora de sport. Și în acel moment m-am întors către Gabriel:

— O să te las să copiezi, îi spun, dacă mă iei în echipă.

Gabriel este cel mai bun fotbalist din clasă și poate din toată școala. Nu se pricepe la algebră, dar face niște trucuri cu mingea de mai mare dragul! Toată lumea vrea să joace în aceeași echipă cu Gabriel, dar el nu acceptă pe oricine. Ei bine, de data asta mă va lua în echipă, nu are de ales.

— Și nu voi sta în poartă, adaug eu. Căci nu poți dobândi cinste și onoare dacă ești portar.

Știți cum e în fotbal? Odată ce ai marcat un gol, ești erou. Dar portarul nu marchează goluri. Portarii, ca să zic așa, exact invers fac, trebuie să apere.

Suspicios, Gabriel mă privește.

— Bine, spune el. Vei fi apărător. Cel din dreapta. Dar ai grijă, așază-ți caietul așa încât să pot vedea totul.

L-am pus îndată, asta nu poate fi prea greu...

...Să joci fără minge nu este deloc ușor. Nici măcar fotbaliștii adevărați nu reușesc întotdeauna să o facă, iar eu nu o pot face deloc.

Băieții, desigur, nu-mi dau mingea deloc – nu rezistă în picioarele mele. Trebuie să o iau singur, de aceea sunt apărător. Dar e în regulă, voi reuși.

Trebuie doar să-mi aștept șansa, și atunci le voi arăta ce valoare are Andrei Dragomir! Iar șansa mea va veni, cu siguranță o voi primi – așa este fotbalul – totul este posibil!

Faptul că nu-mi place educația fizică nu înseamnă că nu îmi place sportul. Mai ales fotbalul – cum să nu-ți placă? E ca literatura. Doar că la literatură te impresionează expri-mările, iar aici – cât de frumos zboară mingea. Frumusețea e peste tot, chiar și algebra are ceva frumos. Numai că acolo îți se face rău până să ajungi la frumusețe. Dar la fotbal e și mai greu! Am tot alergat de colo-colo, dar tot nu am primit nicio șansă.

Nu pot spune că nu m-am descurcat deloc la meci. Dimpotrivă, m-am descurcat chiar mai bine decât înainte. De două ori am reușit să ajung la minge și să o scot de sub

picioarele adversarului meu. Nu mi-a păsat unde a ajuns mingea, dar am reușit, ceea ce a fost bine.

Între timp, jocul se prelungea. Toată școala era în pauză, băieții din clasele paralele încercuiseră terenul, încurajând jucătorii. Chiar și unele fete se uitau interesate.

Ei! Și fata aia cu codițe, fundițe, stă și ea în spatele porții altcuiva... Hmmm!

Dar n-o să-ți povestesc despre ea, e treaba mea! Nu, nu, nici să nu visezi la asta! Nu e nimic neobișnuit, e doar foarte interesantă, asta e tot. Nu e semnificativă și e de la clasa paralelă.

Deci, hai să vorbim despre fotbal!

Lecția s-a terminat și nu ajunsese încă la finalul meciului. Scorul era 3-3 și nimeni nu voia să plece acasă fără o victorie. Ne-am aprins!

Atunci am primit și eu șansa mea.

Am alergat înainte, spre poarta celeilalte echipe, în ciuda faptului că stăteam în apărare. Nu, nu pentru că acolo stătea cea care purta codițe-fundițe, pur și simplu, am alergat spre poarta adversă. Chiar așa a decurs jocul, să știți!

Pe scurt, am alergat spre poartă și apărătorii lor m-au lăsat să trec. Desigur, dacă ar fi fost vorba de Gabriel, ambii apărători l-ar fi împiedicat, dar cum eram doar eu, nici nu m-au băgat în seamă.

Portarul lor a rămas mult în stânga – arunca mingea din poartă. Și Gabriel a reușit să o obțină pe loc! Și atât de repede, încât portarul nu avea timp să se întoarcă în poartă.

Gabriel s-a uitat în jurul terenului și văd că m-a zărit! M-a văzut și a ezitat: să paseze sau nu? Am ridicat mâna, așa cum fac fotbalistii adevărați, și am spus: „Pasează, sunt gata să o primesc.”

Ei bine, atunci Gabriel a pasat.

O să vă spun ce pasă a fost!

Nu ai mai văzut pasă ca aceasta în viața ta!

O frumusețe!

O perfecțiune, nu o pasă!

Perfectă, calibrată, la milimetru...

Dacă selecționerii de la un club important ar fi fost prezenți – sau cel puțin profesoara de educație fizică Emilia ar fi văzut această pasă –, atunci chiar de a doua zi, Gabriel nu ar mai fi învățat la școala noastră și nu ar mai fi copiat de la mine rezolvarea ecuațiilor liniare. L-ar fi luat pe sus și l-ar fi dus la un club important de fotbal.

Așa că imaginați-vă situația: fundașii sunt lăsați în spate, portarul este mult în stânga, iar eu, din extrema dreaptă, ies spre o poartă goală – și mingea se rostogolește delicat în calea mea!

Ce ar fi făcut Gabriel într-o astfel de situație? Bineînțeles, ar fi oprit mingea cu o mișcare ușoară chiar în fața porții, ar fi arătat mingea – era timp suficient pentru asta, portarul ar